

Jeg står her med et indlæg fra Radikal Ungdoms næstformand, som skriver: Hvorfor tiltaler Venstre de unge radikale? Så der er altså andre end dem i kantinerne på handelshøjskolerne, der føler sig tiltrukket af Venstre. Der er en række radikale.

Og det, han skriver her, er, at Venstre i modsætning til en regering, der på det pinligste har proklameret reformpause, formår at begejstre ved at sende en tydelig og genkendelig profil til vælgerne. Der er ikke meget ved at være radikal, skriver han, når hovedmålet synes at bestå i at agere økonomisk bremsekloks på Socialdemokratiet. Så hr. Jørgen Estrup kan altså søge i sit eget bagland for at finde nogle, som egentlig synes, at det er velgørende, at der er nogle, der tør synge klart ud og fortælle, hvad de står for.

Anne Birgitte Lundholt (KF):

I Det Konservative Folkeparti er vi tilfredse med de resultater, vi har nået i folketingssamlingen. Vi har arbejdet solidt, vi har haft indflydelse, men det betyder ikke, at vi har nået målet. Det betyder heller ikke, at vi undervurderer de uløste problemer, som er foran os i det danske samfund. Vi lever i en virkelighed, hvor verden omkring os ikke står stille, hvor det danske samfund i allerhøjeste grad påvirkes af omgivelserne. Det gælder økonomien, og det gælder det politiske samarbejde.

Overskrifterne er alarmerende, og der er klare signaler om, at vi står over for en svær, men ikke uløselig opgave i de kommende måneder. Den danske regering og det danske Folketing har pligt til at sikre, at vi når vores mål, ikke giver op, som socialdemokratiske regeringer plejer at gøre, når den slags vanskeligheder melder sig.

Den internationale udvikling har forårsaget, at vi atter med alvorlige miner taler om risiko for betalingsbalanceunderskud og stigende arbejdsløshed. Konkurrenceevnen er sat på en hård prøve. Økonomien skal rettes yderligere op, og Det Konservative Folkeparti har en lang række konkrete bud på, hvordan det kan gøres.

Desværre har vi jo også den erfaring, at når vi både har en vigende økonomi og et socialdemokratisk styre, så går det normalt desværre den gale vej. Socialdemokratiet har levet nogle år på de resultater, de borgerlige regeringer har skabt, og nu, hvor der skal gøres en indsats, kniber det mere med entusiasmen.

Det forgangne folketingsår blev præget af den finanslovaftale, som Det Konservative Folke-

parti indgik med regeringen i efteråret. Vi nåede et skridt i den rigtige retning, men der er behov for en lang vandring, før vi når målet.

Ikke desto mindre sørgede vi for, der skete reelle besparelser på finansloven, blev taget hul på en arbejdsmarkedsreform – det gjorde godt nok ondt langt ind i de socialdemokratiske rækker, men det var ikke nok. Der skal gøres mere.

Det danske forsvar fik en god flerårig aftale og det på trods af, at der faktisk i Folketinget kunne samles flertal for store uansvarlige besparelser af radikal herkomst.

Erhvervslivets konkurrenceevne blev forbedret; der blev med baggrund i forslag fra Det Konservative Folkeparti gennemført forbedringer for små og mellemstore virksomheder, aftalt administrative lettelse og fjernelse af gebyrer, og formueskatten, som specielt er en skat på arbejdspladser, blev afskaffet.

Boligejerne fik øgede standardfradrag, der godt og vel opvejede de øgede lejeværdistigninger, som vi desværre ikke kunne få nogen af regeringspartierne med på overhovedet at drøfte.

Vi skabte resultater, som det borgerlige Danmark kan være tilfreds med, og vi sikrede, at venstrefløjens indflydelse på dansk politik i 1996 har minimale udfoldelsesmuligheder. Men vi skal videre. Gælden skal afvikles og velfærdssamfundet skal trimmes. Det er fremtidens krav, og det er de økonomiske nødvendigheder.

En af forudsætningerne for det er naturligvis, at man standser gældsætningen. Derfor skal der skabes balance på de offentlige budgetter næste år. Og de efterfølgende år skal der skabes overskud. Det kræver, at vi sikrer en reel stigning i beskæftigelsen og et mindsket udgiftstryk. Nye skatter og afgiftsstigninger af enhver art virker modsat. Den eneste farbare vej er at sørge for at mindske omkostningerne, dvs. de offentlige udgifter.

Jeg vil derfor nu skitsere de krav, som Det Konservative Folkeparti mener skal opfyldes, for at vi i løbet af efteråret får Danmark sat på rette spor.

For det første er de tider forbi, hvor store besparelser kan hentes ved at slås lidt om 5 mio. kr. på den ene konto og 8 millioner på den anden konto. Det eneste, der dur, er systemændringer, der stabilt og sikkert sørger for, at der er mindre behov for de store offentlige udgifter til bl.a. overførselsindkomster. Det vil sige sørge for, at flere kan klare sig selv.